

מֵאֲרֶת כַּד אֲתַתְּקַנַּת סְהָרָא, אֲתַהֲפֹכֵן אֲתוֹן
 (תהלים יח) אֲמַרְת יי צְרוּפָה. מְגֵן הוּא
 לְכָל הַחֹסִים בּוֹ. מְגֵן הוּא עַל כָּל אֲנוּן רִוְחִין
 בִּישׁוּן וְקִסְטִירִין דְּמִשׁוּטְטִי בְּעֶלְמָא בְּגָרִיעוּ
 דִּילָהּ לְכָל אֲנוּן דְּאֲחִידֵן בִּיהּ בְּהִימְנוּתִיהּ
 דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

שְׁלֵמָה מִלְּפָה כַּד נַחִית לְעַמְקָא דְאַגּוּזָא
 דְכַתִּיב, (שיר השירים ו) אֶל גִּנַּת אֲגוּז
 יִרְדְּתִי, נָטַל קְלִיפָה דְאַגּוּזָא וְאֶסְתַּפֵּל בְּכָל
 אֲנוּן קְלִיפִין וַיִּדַע (נ"א וְאֶסְתַּפֵּל דְכָל אֲנוּן לֹא נִבְרָאוּ אֶלָּא
 מֵעֵינֻנְיָא) דְכָל אֲנוּן עֵנֻנְיָן דִּיהֵנְהוּ רִוְחִין קְלִיפִין
 דְאַגּוּזָא לָאו אִיהוּ אֶלָּא לְאֲתַדְבָּקָא בְּבִנֵי נֶשְׁא
 (נ"א וְלֹאֲסַמְאָה) וְלֹאֲסַתָּאב לֹון דְכַתִּיב, (קהלת ב)

וְתַעֲנוּגוֹת בְּנֵי אָדָם שָׂדֶה וְשָׂדוֹת.

הֵנו תַּעֲנוּגֵי בְּנֵי אָדָם דְּמַתְּעַנְגִי בְּשִׁינְתָא
 דְּלִילָא, נַפְקָא מִנֵּיהּוּ שָׂדֶה וְשָׂדוֹת.
 וְכֹלָא אֲצִטְרִיךְ קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַבְרִי
 בְּעֶלְמָא וְלֹאֲתַקְנָא עֶלְמָא בְּהוּ. וְכֹלָא מוּחָא
 לְגוּ וְכַמְּה קְלִיפִין חֲפִיָּא לְמוּחָא. וְכָל עֶלְמָא
 כְּהֵאֵי גּוֹנָא עֵילָא וְתַתָּא מְרִישׁ רִזָּא דְנִקְוּדָה
 עֲלָאָה עַד סוּפָא דְכָל דְרַגְיִן. כְּלָהוּ (דף כ ע"א)
 אִיהוּ דָּא לְבוּשָׁא לְדָא, וְדָא לְדָא. דָּא מוּחָא
 לְגוּ מוּחָא וְקְלִיפָה (ס"א מוּחָא) רִוְחָא. דָּא לְגוּ מִן
 דָּא. וְדָא לְגוּ מִן דָּא. עַד דְּאֲשַׁתְּכַח דִּיהֵאֵי
 קְלִיפָה לְהֵאֵי וְהֵאֵי לְהֵאֵי.

נְקוּדָה קְדַמְאָה הָוָה נְהִירוּ פְּנִימָאָה דְלִית
 לֵיהּ שְׁעוּרָא לְמַנְדַע זְכִיכוּ וְדִקְיָקוּ
 וְנִקְיוּ דִילֵיהּ. עַד דְּאֲתַפְּשֵׁט פְּשִׁיטוּ. וְהֵהוּא
 פְּשִׁיטוּ דִּיהֵאֵי נְקוּדָה אֲתַעֲבִיד חַד הֵיכְלָא
 לְאֲתַלְבְּשָׁא הֵהִיא נְקוּדָה נְהִירוּ דְלָא יִדִיעַ
 לְסִגְיָאוּ זְכוּכָא דִילֵיהּ.

הֵיכְלָא דְאִיהוּ לְבוּשָׁא לְהֵהוּא נְקוּדָה

שְׁלֵמָה הַמְלֵךְ, כְּשִׁירָד לַעֲמֵק
 הָאָגוּז, שְׁכָתוּב (שיר ו) אֶל גִּנַּת אֲגוּז
 יִרְדְּתִי, לִקַּח קְלִפַּת אֲגוּז וְהִסְתַּכֵּל
 בְּכָל אוֹתָן קְלִפּוֹת, וַיִּדַע (נ"א וְהִסְתַּכֵּל
 שְׁכָל אוֹתָם לֹא נִבְרָאוּ אֶלָּא מֵעֵנֻן) שְׁכָל אוֹתָם
 עֵנֻנְיָם שֶׁל אוֹתָם רִוְחוֹת קְלִפּוֹת
 הָאָגוּז אֵינּוּ אֶלָּא רַק לְהִדְבֵּק בְּבִנֵי
 אָדָם (נ"א וְלֹהֲסִתָּם) וְלִטְמֵא אוֹתָם,
 שְׁכָתוּב (קהלת ב) וְתַעֲנוּגוֹת בְּנֵי הָאָדָם
 שָׂדֶה וְשָׂדוֹת.

עוֹד, תַּעֲנוּגֵי בְּנֵי אָדָם שְׁמַתְּעַנְגִים
 בְּשִׁנַּת הַלֵּילָה יוֹצֵא מֵהֶם שָׂדֶה
 וְשָׂדוֹת, וְהַכֵּל הַצֵּטְרִיךְ הַקְּדוּשׁ
 בְּרִיךְ הוּא לְבְרָא בְּעוֹלָם וְלִהְתַּקֵּין
 בְּהֶם אֶת הָעוֹלָם, וְהַכֵּל מַח
 מִבְּפָנִים, וְכַמְּה קְלִפּוֹת חוֹפּוֹת עַל
 הַמַּח. וְכָל עוֹלָם כְּמוֹ זֶה, מַעֲלָה
 וּמַטָּה מְרִאשׁ סוּד הַנְּקֻדָּה הַעֲלִיּוֹנָה
 עַד סוּף כֵּל הַדְּרָגוֹת. כְּלָם הֵם זֶה
 לְבוּשׁ לְזֶה, וְזֶה לְזֶה. זֶה מַח לְתוֹךְ
 מַח וְקְלִפָּה רִוְחַת. זֶה לְפָנִים מִזֶּה,
 וְזֶה לְפָנִים מִזֶּה, עַד שְׁנַמְצָא שָׂדֶה
 קְלִפָּה לְזֶה וְזֶה לְזֶה.

נְקֻדָּה רֵאשׁוֹנָה הֵיטָה אֹר פְּנִימִי
 שְׂאִין לוֹ שְׁעוּר לְדַעַת הַזְּדַכְכוּת
 וְדִקְיָוֹת וְנִקְיָוֹת שְׁלוּ, עַד
 שְׁהִתְפַּשְּׁטָה מִמֶּנּוּ הַתְּפִשְׁטוֹת,
 וְאוֹתָהּ הַתְּפִשְׁטוֹת שֶׁל אוֹתָהּ נְקֻדָּה
 נַעֲשִׂית הֵיכָל אֲחָד לְהִתְלַבֵּשׁ אוֹתָהּ
 נְקֻדָּה, אֹר שְׁלָא יְדוּעַ לְגַדֵּל הַזְּכוּף
 שְׁלוּ.

הֵיכְלָא שְׁהוּא לְבוּשׁ לְאוֹתָהּ
 נְקֻדָּה נִסְתַּרְתָּ הִיא אֹר שְׂאִין לוֹ
 שְׁעוּר, וְעַם כָּל זֶה לֹא דִקְיָק וּמְצַפֵּי

סְתִימָא אִיהֵי נְהִירוּ דְלִית לֵיהּ שְׁעוּרָא. וְעַם כָּל דָּא לָאו

הוא כמו אותה נקדה קדמא טמיר וגניז. ההוא היכל אתפשט פשיטו אור קדמא. וההוא פשיטו איהו לבושא לההוא היכל דקיק וזכין פנימא יתיר. מבאן ולהלאה אתפשט דא בדא ואתלבש דא בדא. עד דאשתכח דא לבושא לדא ודא לדא. דא מוחא ודא קליפה. ואף על גב דדא לבושא. אתעביד איהו מוחא לדרגא אחרא. וכלא כגוונא דא אתעביד הכי לתתא. עד פי בצלם דא איהו בר נש בהאי עלמא מוחא וקליפה רוחא וגופא. וכלא איהו תקונא דעלמא.

בר הות סיהרא בשמשא בדבקותא חדא, הות סיהרא בנהירו. פיון דאתפרשא מן שמשא ואתפקדת על (בל) חילהא, אזעירת גרמה, אזעירת נהורא. ואתברון קליפין על קליפין לגניזו דמוחא. וכלא תקונא דמוחא. ועל דא יהי מארת חסר (כתוב). וכל דא לתקונא דעלמא. ודא הוא דכתיב להאיר על הארץ:

ויעש אלהים את שני המאורות הגדולים ויעש רבויא ותקונא דכלא כדקא יאות. את שני המאורות הגדולים בקדמיתא בחבורא חדא. רזא דא שמא שלים פחדא יהו"ה אלהים אף על גב דלא איהו באתגליא אלא בארע סתים. הגדולים דאתבריא (נ"א דאתבריא) בשמא דא כדא לאתקרי בהו שמא דכלא. מצפין מצפין אליו שמיהן עלאין דתליסר מכילין דרחמי. הגדולים, אליו אתבריא וסלקין לעילא. בגין דאנון עלאין מרזא עלאה וסלקין לתועלתא דעלמא דאתקיימא בהון עלמין. כגוונא דא שני המאורות תרווייהו כחדא סליקו ברבותא חדא.

בשחיתת הלכנה עם השמש בדבקות אחת, היתה הלכנה באור. פיון שנפרדה מהשמש והפקדה על כל חילותיה, הקטינה את עצמה, הקטינה את אורה, ונבראו קלפות על קלפות לגניזות המת. והכל תקון של המת. ועל זה יהי מארת חסר. וכל זה לתקון העולם, וזהו שכתוב להאיר על הארץ. ויעש אלהים את שני המאורות הגדולים. ויעש - רבוי ותקון של הכל פראוי. את שני המאורות הגדולים - בהתקלה בחבור אחד. סוד זה השם השלם יחד הוי"ה אלהים, אף על גב שאינו בגלוי אלא בדרך נסתר. הגדולים - שנבראו (נ"א שנתגלו) בשם זה פזה להקרא בהם השם של הכל. מצפין מצפין אלו שמות עליונים של שלש עשרה מדות הרחמים. הגדולים - אלו התגדלו ועולים למעלה, בגלל שהם עליונים מסוד עליון, ועולים לתועלת העולם שמקיים בהם העולמות. כמו זה שני המארת, שניהם כאחד עולים בגדלות אחת.